

En historie fra krigen om en grisunge

Under krigen var det vanlig at alle folk som hadde plass i uthuset, kjøpte seg en grisunge og fødte den opp.

Jeg husker godt en gang mannen min, Kristen, skulle reise til Mysen med en grisunge. Den putta han bak i ei kjerre (børskjerre), som vi brukte til varer da vi reiste og handlet. Jeg spurte om han hadde ordnet med ei kasse i bunnen av kjerra, da bunnen var av huntonitt. Men det skulle gå så fint så, forsikret han meg, og han dro av gårde med grisen.

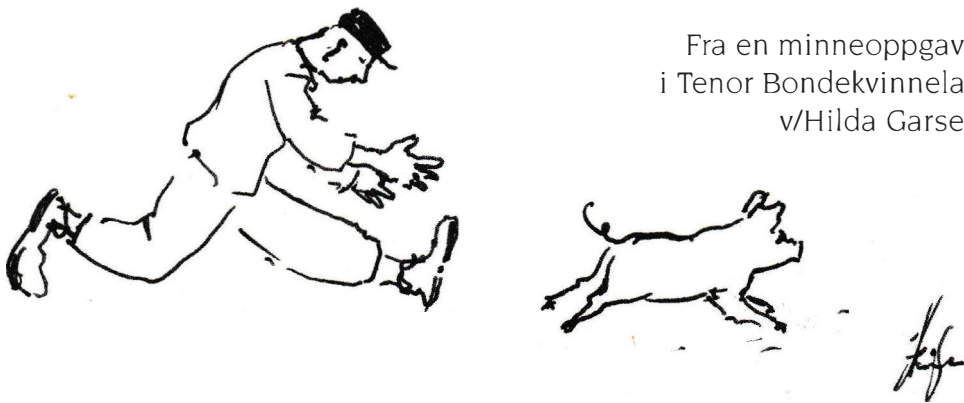
Utover dagen kom det ei dame fra Mysen til oss. Hun brukte å kjøpe melk. Hun var i riktig godt humør, og fortalte: «Du kan tru jeg så noe rart på Mysen i dag. Det sprang en grisunge i veien ved Folkehøgskolen, og fullt av

tyskere sprang etter og jagde den. De fikk den til slutt inn i uthuset til eiendomsmegler Riiser.»

Da sa jeg: «Det skulle ikke forundre meg om det var grisungen som Kristen skulle til Mysen med».

Om en stund kom Kristen hjem igjen. Han så litt rar ut! Jeg spurte: «Det gikk vel bra og du fikk levert grisen?» Han ville liksom ikke ut med det med det samme, men så begynte jeg og le. «Du har vel kanskje greie på det du da, og vet at jeg har mistet grisungen», sa han litt flau. «Du vet vel hvor den er også du da», fortsatte han.

Jeg fortalte hva jeg visste, og resultatet ble at grisen ble fraktet i en trillebår dagen etter til den damen som skulle ha den.

Fra en minneoppgave
i Tenor Bondekvinne-
lag v/Hilda Garseg